

CAPÍTOL I

Preparant el viatge

-Marc! Marc...! On s'ha ficat aquest noi? -Valèria, has vist el Marc? ja fa estona que no el sento, l'estic cridant i no contesta. On s'ha ficat? Que no sap que marxem aquesta tarda, a la posta de sol? Ja hauríem d'estar a punt i encara deu ser vés a saber on, jugant o pensant en alguna d'aquestes històries fantàstiques que sempre vol que li expliquem. No deu sentir res, com si fos sord!. Per tots els déus, quina feinada! Quins nervis! Ja m'agradaria ser dalt del vaixell...Valèria? Ah! ets aquí!

-Sí, senyora, en Marc és a la seva habitació. Li acabo de dir que s'afanyi, que ja estem a punt de marxar. Diu que ara acaba de recollir quatre coses que es vol endur i baixa a l'atri.

La Valèria és la dida d'en Marc. Ha tingut cura d'ell des del seu naixement i gairebé és com una segona mare. Se l'estima molt, a ell i a tota la família. En Marc li té tanta confiança que de vegades li explica coses que no explica ni als seus pares.

Aquell dia d'abril, tot era un enrenou a casa del Marc. Se n'anaven, potser per molt de temps. El seu pare li havia explicat que marxaven a Tàrraco perquè havia d'ocupar un lloc important en el govern de la província Tarraconensis. Havia estat escollit pel governador d'aquella província, com a *PRAEFECTUS CLASSIS ET ORAE MARITIMAE*. En Marc no entenia què era ben bé el que faria el seu pare a Tàrraco, i va decidir preguntar-li:

-Pare, li va dir, i què faràs a Tarraco?

-Sóc el Comandant en cap de la flota i de les costes. La meua feina serà vigilar el mar i les costes de tota la província i també de les illes, Tenim una flota que està per tot el Mediterrani, el nostre mar. Jo sere el responsable de protegir el munt de vaixells de mercaders i passatgers de l'imperi que solquen aquestes aigües en l'època de *mare apertum*, o sigui de Març a Octubre. Hem d'evitar el perill que fa més de 100 anys vam aconseguir erradicar, la pirateria. Gràcies a aquesta flota i a aquesta vigilància ja no tenim pirates a les nostres costes. Marc, és una feina molt important i de molta responsabilitat i per mi és un honor.

-I estaràs sempre a Tarraco, pare?

-Això que et diré potser no t'agradarà gaire,... mm...mm...(va dubtar una mica, no sabia com començar). Veuràs, la província és molt gran i potser haure de viatjar a l'època de *mare apertum*..

-Quan és això?-va preguntar en Marc

-Des de la primavera fins a la tardor. Quan els vaixells poden sortir a navegar sense perill de trobar mal temps. A l'hivern és molt arriscat i gairebé ningú navega, sobretot si s'ha d'anar lluny. Per tant...- va continuar el seu pare- no ens veurem cada dia. De tota

manera, procuraré estar amb tu sempre que estigui a Tàrraco, no ho dubtis! Ja veuràs Marc, tot anirà bé- va dir-li el seu pare veient el seu posat una mica contrariat, i agafant-lo per les espatlles, li va donar uns petits copets de confiança.

-El que tu diguis,pare! (No hi ha altre remei)- va pensar en Marc.

El viatge cap a Tàrraco havia de ser per mar. Ell, en Marc, mai no havia pujat a un vaixell. En part li feia una certa il·lusió, era una cosa nova, però també tenia una mica de por, ja que havia sentit parlar dels vaixells que naufragaven a causa del mal temps... o dels monstres del mar!

El dia abans estava nerviós, i a la nit no podia agafar el son. Per això va demanar a la Valèria que li fes companyia una estona.

-Valèria- li va dir- ja que demà marxem, per què no m'expliques alguna història dels déus i els monstres del mar? Jo no he anat mai en vaixell i m'agradaria saber qui viu en el mar!

Li agradaven molt les històries de déus i de monstres! De vegades les hi explicava el seu mestre i ell les escoltava amb molta atenció. La Valèria també en sabia moltes, i si alguna tarda estava avorrit a casa i no sabia què fer s'entretenien parlant-ne.

Però la Valèria va creure que aquella nit no era el més convenient, podria tenir por.

-Però, després no somiaràs? li va dir ella

-No, ja sóc gran, ja sé que aquests monstres són molt antics, ara ja no existeixen!- va dir no gaire convençut. A més a més el pare sí que ha anat amb vaixell, i m'ho ha explicat.

-Mira, saps què Marc, avui només et parlaré del deu del mar, Posidó. Es germà se Zeus, Júpiter per nosaltres.. Té la barba i els cabells blaus i porta un trident a la mà com els que porten els pescadors per agafar els peixos. Ell és el que regna al mar i viu amb la seva esposa Amfitrite i les seves boniques filles, les Nereides. No pateixis, aquests no ens faran cap mal perquè nosaltres tampoc els hi hem fet cap mal a ells i per tant ens protegiran i tindrem un viatge molt tranquil, ja ho veuràs que bé que anirà tot! Ara dorm, que demà ens hem d'aixecar d'hora!

-Bona nit, Marc! Que dormis bé.

-Bona nit! fins demà, desperta'm aviat! Ho sens, Valèria?

Sí,sí, no t'amoïnis!- Apa, fins demà!

Aquella nit no va dormir gaire,estava nerviós i va somiar molt.

L'endemà, de bon matí, abans que en Marc es despertés, uns esclaus familiars ja havien carregat un carro molt gran tirat per dues mules amb alguns mobles valuosos i altres objectes personals que es volien endur. I també havien preparat per a la família un altre

carro més petit de quatre rodes que els portaria fins al port. Allí ja els esperava el vaixell que havia de salpar a la posta de sol.

Ara, mentre la seva mare el buscava, en Marc estava acabant de preparar tot el que es volia endur. Es va voler emportar les seves joguines preferides, sobretot la petita quadriga, però també els daus, les tabes i alguna altra que havia compartit moltes tardes al jardí de casa seva amb els seus amics.

Una cosa el preocupava. Trobaria amics a Tàrraco? Tot just la tarda abans s'havia acomiadat del seu millor amic, en Luci. Van estar jugant i van parlar del viatge.

-Luci, no t'amoïnis- va dir-li en Marc -Qui sap!, potser algun dia tornaré.

La Valèria els va intentar consolar, però quan es van acomiadar es van abraçar plorant. En Marc no tenia cap ganes de marxar tan lluny, a una ciutat desconeguda i on no coneixia ningú.

El pare li havia explicat que era una ciutat molt important perquè era la capital de la província Tarraconensis. Tenia un nom molt llarg: COLONIA IULIA URBS TRIUMPHALIS TARRACO. Però això no li interessava gaire de moment, només sabia que li costaria canviar de casa i d'amics. Estava nerviós i una mica trist. Ja tenia ganes de ser al port, pujar al vaixell i que s'acabés tot aquell neguit. Qui sap les aventures que l'esperaven! Ell no havia viatjat mai tan lluny!

Quan ja van estar tots a punt, en Marc amb els seus pares i la Valèria van pujar al carro. Fins al cap d'una bona estona no van arribar al port d'Ostia, que era una mica lluny de Roma. Era molt gran i estava ple de gent de tota mena que anaven i venien sense parar.

En Marc no es perdia detall de tot el que passava, era la primera vegada que estava en un port. Hi havia grans vaixells de guerra, les trirrems, i uns altres que feien el transport de mercaderies o de passatgers. Sortien carregats de ceràmica fina, marbre, teixits i altres productes de luxe que portaven a vendre als altres ports del mar Mediterrani, el *Mare Nostrum*, "el mar nostre" tal com l'anomenaven.

-Vinga que salpem!, veles amunt! -cridaven els mariners.

Hi havia molt de soroll: - Agafa les amarres! - deien els altres que arribaven carregats amb àmfores de vi, oli i blat procedents d'altres ports, molts d'ells precisament de Tàrraco.

Se sentia pudor de peix i de brea (el greix negre que portaven els vaixells sobre la fusta del casc perquè no hi entrés aigua). El terra estava molt brut i tot era com un gran desori, almenys això li va semblar a en Marc. No havia vist mai un lloc semblant.

Finalment, van embarcar en el vaixell oficial que portava les persones importants, destinades a exercir un càrrec en altres indrets de l'imperi, com el seu pare. L'oficial de la flota, el capità d'aquell vaixell, manava molt. Donava ordres al patró i

aquest escribassava els esclaus encarregats de fer funcionar el vaixell, ja fos a vela o remant.

-Tot a punt?-fora les amarres!, vinga!, sembleu uns pagesos, no sabeu si l'aigua és dolça o salada!, desgraciats! Va, que salpem!- deia el patró-. El timoner, i els mariners anaven de bòlit.

Quan tot va ser a punt van donar l'ordre de salpar:

- Veles amunt!!- va dir el capità- A rumb!

Van deixar anar les amarres i i van sortir del port. Començava a pondre's el sol quan, des de la popa del vaixell, en Marc veia com s'allunyava la costa. El cel es tornava de color vermellós, el mar estava en calma i bufava un suau ventet del Sud. Es preparava una nit plàcida de navegació. Al veure que deixava enrere tot allò que fins ara havia estat la seva vida, se li escapaven les llàgrimes.

CAPÍTOL II

La travessa

-Ja fa dos dies que naveguem, pare- va dir en Marc- Quan arribarem? Falta molt?

Fill, -li va respondre,- has de tenir paciència, Tàrraco és una mica lluny i encara podem tardar tres o quatre dies. Primer passarem per Narbona perquè hi ha passatgers que hi han de desembarcar i després anirem cap al sud fins a Tàrraco. Per sort el temps és bo i el vent ens és favorable, no ens podem queixar. Neptú, que regna en el mar, ens protegeix.

La veritat és que el seu pare tenia raó, la travessa era tranquil·la i no havien de témer pel temps, de moment. Però en Marc s'avorria una mica. Havia jugat amb les tabes, amb les nous, amb els daus, i ja no sabia com entretenir-se. El vaixell era bastant gran. El patró controlava el rumb que havia de portar el timoner i els mariners s'ocupaven de totes les feines de bord, hissaven les veles i les movien quan el patró els donava les ordres.

- Hisseu! deia el patró quan feia vent, I tots aquells homes tant forts s'enfilaven pels pals, col·locaven bé les veles i aquestes s'inflaven, s'inflaven, i el vaixell corria i corria.

De dia feia sol. En Marc s'estava moltes hores assegut a la popa del vaixell mirant fixament el mar per veure si tornava a veure dofins. Quina meravella! Mai abans d'aquest viatge no havia vist aquells peixos tant simpàtics que jugaven amb el vaixell, passant pel costat i saltant davant d'ell mateix com si li volguessin dir alguna cosa!

Un dia, mentre estava entretingut mirant tot això, va sentir un gran terrabastall al seu darrera. Algú havia caigut damunt la coberta. Tot just darrera seu hi havia un mariner

que havia relliscat des de dalt d'un dels pals del vaixell mentre intentava hissar una de les veles.

-Per Hèrcules! Quina pinya que m'he clavat!- va dir aquell home.

En Marc se'l va quedar mirant bocabadat.

-Què mires? T'has espantat?- li va dir el mariner aixecant-se ràpidament- Estic bé, només he relliscat. I tu,... qui ets?- va afegir amb un cert somriure.

-Jo....Marc, em dic Marc. I tu?

- Jo, Odisseu, bé aquí em diuen Ulisses perquè som a Roma, saps? Em dic com aquell heroi grec de la guerra de Troia que es va passar deu anys perdut pel mar fins que va arribar a casa seva.

-Sí, això ja ho sé, a l'illa d'Ítaca,no? M'ho ha llegit el meu mestre! - va dir el Marc sense deixar de mirar-lo. Ets grec?

No va respondre.

Aquell mariner, Odisseu o Ulisses, era un home fort. Portava els cabells llargs agafats per darrera amb un cordill, tenia la cara recremada pel sol i els ulls clars, blaus o verds ...com del color del mar. En Marc es va fixar que portava una arracada en forma d'anella a l'orella esquerra, quina cosa més estranya! Era un mariner diferent dels altres semblava un d'aquells pirates sortit de les històries que la Valèria li havia explicat alguna vegada. Feia molts anys, més de cent, que tot el mar n'era ple d'aquests pirates, però l'exèrcit de Roma els havia perseguit i eliminat tots. Ara ja eren llegenda!

Es va quedar una bona estona observant-lo mentre treballava amb les veles i el cordam del vaixell. Se li notava que en sabia molt.

-D'on ets,doncs?- li va preguntar finalment.

-De tot arreu -va dir l'Ulisses - he viatjat tant i he vist tantes terres i mars que sóc de tot arreu, i creu-me, que és bonic això de viatjar! Si vols t'explicaré alguna de les aventures que m'han passat..., però ara no puc, tinc feina. Haig d'anar a hissar més la vela, que sembla que està baixant el vent. A veure si així anem més de pressa! Mira, si vols, aquesta nit t'ensenyaré les constel·lacions. Tu saps que cada estrella té una història diferent?

-Sí, però... totes potser no les sé!- va afegir en Marc. -M'explicaràs aquestes històries?

-Aquestes i moltes més, si vols - va respondre l'Ulisses- i si puc! Jo aquí soc un mariner i haig de fer la meva feina sinó em castigaran.

- I saps també històries de monstres del mar? I de pirates?- es va interessar en Marc- sense fer cas del que li havia dit l'Ulisses.

-De pirates? que saps tu dels pirates? Fa molts anys que no existeixen! els van matar a tots!

-Pero, en saps d'històries?- va insistir

-No t'he dit que no existeixen?- va respondre aquell mariner una mica enfadat

Doncs..... vull que m'expliquis tot això de les estrelles- va dir en Marc.

l'Ulisses se'l va mirar amb un gest d'interrogació. Tan jove i ja dóna ordres. Qui és aquest noi tan atrevit?- va pensar- i a més no em coneix de res.

-Però escolta noi, vas sol?-va dir

- No ,amb la meva família, anem a Tàrraco!

-El teu pare no et deixarà parlar amb mi, soc un esclau!

-Si... ja ho sé.....a mi no m'importa.... Bé, li demanaré permís al pare!- va dir en Marc-
I.....espero que em deixi!

El pare primer li va dir que ni parlar-ne, però finalment tant va insistir que el va deixar, però amb una condició: L'havia d'acompanyar la Valèria. I així ho van fer. Es van abrigar bé amb unes mantes perquè encara que el temps era bo ,la nit al mar sempre és freda i van trobar l'Ulisses, que estava descansant una estona.

-Ulisses, li va dir en Marc- el pare em deixa parlar amb tu. Em pots explicar allò de les constel·lacions?

-Caram, ara que estava descansant!- va dir l'Ulisses.

-Només una estona.....pensa que el meu pare és una persona important i em deixa, o sigui que has de fer el que abans m'has dit, que si podies m'ho explicaries i..... veig que ara no fas res, no?

Finalment ho va aconseguir, perquè era molt tossut i quan volia una cosa no parava fins que l'aconseguia.

L'Ulisses també tenia ganes que aquell noi de bona família veiés que ell no era un esclau ignorant qualsevol i per tant li va venir de gust.

Que bé que ho va passar en Marc aquella nit!

Primer va veure l'Ossa Major, i l'Ulisses li va explicar la història d'aquesta constel·lació d'aquesta manera:

-La llegenda diu que Zeus....

-Zeus és Jupiter,no?- va interrompre en Marc.

-Siiiiiii, no ho saps? Júpiter li van posar els Romans que van canviar tots els noms dels deus, menys el d'Apol·lo!

-Com deia, Zeus, Júpiter, el pare dels déus.....o com sigui que li vulguis dir, es va enamorar d'una nimfa anomenada Cal·listo, una noia de gran bellesa. Aquesta noia era companya d'Artemisa i havia de ser verge però Zeus poderós la va deixar embarassada; esperava un fill del déu!. Per això ella ho va passar molt malament, perquè l'esposa de Júpiter, la poderosa Hera, Juno pels Romans...,per gelosia i venjança la va convertir en una terrible óssa. Però Zeus, que no volia que li passes res dolent, la va col·locar en el cel estrellat transformada en constel·lació, primer ella i després el seu fillet, Arcas, quan va morir. Ella és l'Ossa major i Arcas l'Ossa Menor.

-I quina és?

-Mira, és aquella que sembla un carro ,la veus? Si no hi ha núvols, es veu molt bé.

-Sí ,és veritat, ja la veig! -va respondre en Marc—. I aquesta estrella que brilla tant aquí davant una mica més amunt,quina és?

-Aquesta és molt important, és l'estrella polar,forma part de l'Ossa Menor i serveix perquè s'orientin els mariners quan naveguen de nit perquè així saben on és el Nord. Sempre marca el Nord. Ara nosaltres fem rumb al Nord,per això la veus davant, la veus?

- Si,Siiiiii-I escolta Ulisses, aquesta que està allí, una mica més a la dreta?- va dir en Marc assenyalant el cel. Aquesta és... Cassiopea!- li va respondre el mariner.

-Saps la seva història? -va insistir en Marc. -

- I tant! - va respondre l'Ulisses.

-Cassiopea era la mare d'Andròmeda, una noia que va ser salvada per Perseu de ser devorada per un drac.La saps aquesta història?

- Si, era Perseu,no? un heroi, va tallar el cap a la Medusa! Ho sé, ho sé!

-Reno! Marc, saps moltes coses, ja ho veig- va dir l'Ulisses

Doncs,... si mires endarrera veuràs l'Escorpí, al Sud, amb Antares, una estrella que brilla molt i molt.

-Sí ja li veig la cua ! Es gran, no?

Totes aquelles històries fascinaven el Marc.

Eren tantes i tantes les estrelles, que el cel semblava una catifa de punts brillants. Totes tenien la seva història. I l'Ulisses se les sabia totes!

Però la Valèria, que també escoltava amb interès, va pensar que era tard i que per avui ja n'hi havia prou.

- Marc,- va dir- comença a fer fred i ja és hora d'anar a dormir. Au!, anem a baix a les lliteres i demà ja podràs tornar a sortir a veure més estrelles, si el teu pare et deixa, és clar.

En Marc, li va fer cas de seguida. A la Valèria l'havia d'obeir!

-Adéu, Odisseu.... fins demà!- Bona nit!.

-Que dormiu bé- va respondre el mariner. Aquesta nit serà tranquil·la, Neptú està content!

Cap.III

Xerrades a coberta

Així van anar passant els dies que faltaven per arribar a Tàrraco. Quan en Marc veia que l'Ulisses no tenia feina, s'hi acostava i li demanava que li expliqués més coses. Va passar molt bones estones, i també una mica de por els dies que les històries eren de monstres.

-Tu saps qui són les Gorgones, Marc? Li va dir un dia l'Ulisses.

-No, explica-m'ho!- va respondre encuriosit en Marc.

- Doncs pels mariners grecs, són una espècie de sirenes que fan naufragar els vaixells.

Quina por!- va dir en Marc espantat.- Les has vist mai?

- No, però he escoltat molts mariners que explicaven aventures terribles!- Però no t'amoïnis, estic segur que nosaltres no en trobarem cap. Has de confiar en mi. Jo hi entenc molt en coses de la mar. Els mariners n'expliquen moltes d'aventures i vés a saber.....de vegades són llegendes molt antigues i ells se les creuen, és clar.

Van anar passant els dies i entre història i història també van parlar d'altres coses com ara: del motiu del viatge, dels amics... i també de la vida d'aquell mariner. La Valèria, que estava sorpresa que un home tant rude sapigués tantes coses, un dia li va preguntar:

-Com és que saps tantes coses, sent esclau?

-Perquè sóc grec,de Pérgam, i de petit vaig anar a l'escola. Aleshores no era esclau, saps? Els meus pares eren persones lliures. Però jo als 17 anys, per circumstàncies que ara no diré, vaig anar a parar com esclau a Roma. Vaig ser preceptor dels fills d'un home molt ric, amo de molts vaixells. Suposo que sabeu que els esclaus grecs de vegades feien de mestres dels nois de bona família. Els grecs sempre hem sigut savis!

-Bé, no cal anar tant lluny.....- va continuar- aquest noi, en Marc, segur que ha tingut un preceptor grec a Roma, no? Què hi dius Valèria?

La Valèria no va voler respondre,no volia parlar de la vida dels seus amos al primer que es trobava, era molt prudent.

- Però aquella vida a Roma no era per a mi- va continuar l'Ulisses-, jo sóc un aventurer. Finalment, el meu amo ho va veure clar i em va enrolar com a mariner en un dels seus vaixells. Ui! Us podria explicar moltes més coses!...però ara no és el moment.

Un personatge curios- va pensar la Valèria- i se'l va quedar mirant amb recel. -No sé si és una bona amestat per en Marc- va pensar-. Sort que aviat el perdrem de vista. Tot i que és simpàtic i atractiu no me n'acabo de fiar.

Un dia l'Ulisses, que ja s'havia fixat abans amb els vestits luxosos d'aquells passatgers tan importants, clavant els ulls en una capseta d'or que en Marc portava penjada al coll amb una cinta, li va preguntar:

- Això que portes penjat al coll és una butlla d'or,no?

-Sí és la butlla - li contestà en Marc. Ho porto sempre, no ho havies vist? És una capseta amb uns amulets que em van penjar al coll quan vaig néixer. Els amulets em protegeixen.

La Valèria sorpresa per la pregunta li va dir: -No ho saps això? No dius que vas viure a Roma a casa d'un personatge important i eres preceptor dels seus fills? (aquell mariner no li acabava d'agradar, potser deia mentides)

-Segur que ho saps! Tots els nens romans nascuts lliures ho porten fins que arriben a l'edat de setze anys, però no sempre és d'or, depèn de la família -va respondre la Valèria.

-Si ja ho recordo, ja ...sí, sí...ara sí....-va contestar el mariner- només és d'or si el noi és de família important....., fill d'un magistrat o de l'emperador,no?

Així doncs en Marc és fill d'una bona família, de categoria, i per això la butlla és d'or-va pensar l'Ulisses. Ja m'ho semblava! El seu pare deu ser un polític o militar d'alt grau.

La Valèria se'l va mirar amb malfiança. Quin interès tenia aquell home en el seu Marc?

L'havia de protegir! La Valèria encara recordava amb emoció el dia que li van posar la butlla. Era tant petit!...i els pares li van confiar a ella, va ser la seva dida i ara és com una segona mare. No vull que li passi res dolent -va pensar- i li va fer una abraçada.

-Què et passa Valèria? va dir el Marc.

-Res, que pensava en tu quan eres petit,i t'he fet una abraçada.

En Marc va somriure i va seguir parlant .

- Però no sempre portaré la butlla. - va dir, seguint amb la conversa- Quan jo tingui setze anys canviaré de vestit!- va dir en Marc. Portaré la *toga viril*, la que porten els homes grans que és llarga fins als peus, en comptes de la *praetexta*, la curta. Aleshores oferiré la butlla als déus.

-Tens raó Marc, i aquell dia farem una gran festa. Els nois ofereixen la butlla als déus i tota la família celebra que s'han fet grans- va acabar la Valèria. Però encara et falten uns quant anys, bé quatre o cinc... tampoc és tant!

La Valèria pensava com seria de feliç si pogués viure aquell dia. Encara faltaven uns quants anys i ella s'anava fent gran. Qui sap què podria passar!

Amb tot això ja feia gairebé una setmana que havien sortit de Roma i estaven a punt d'arribar a Tàrraco.

- Tàrraco a la vista! -va cridar un mariner de bon matí.

En Marc i el seu pare van sortir ràpidament a coberta. Quines ganes d'arribar!

-Sí, ja es veu el temple a dalt de tot del turó.! –va dir el timoner. Com brillen des d'aquí les columnes il·luminades pel sol! Quins colors! Ho veieu?

El pare d'en Marc, que coneixia la ciutat perquè hi havia estat abans, va exclamar:

-Sí, és molt bonic i molt gran!. Més avall ja es comencen a veure les muralles. Mireu!, les torres!. Es veu el perfil de la ciutat!, va des del turó fins al port fent un fort pendent, ho veieu? I fins i tot es comença a veure el gran fòrum! Com ha crescut aquesta ciutat els últims anys!

Al cap d'un parell d'hores ja entraven al port.. Abans de desembarcar en Marc va buscar l'Ulisses per dir-li adéu.

-Adéu Ulisses!– li va dir.

-A reveure! – va remarcar l'Ulisses. Potser ens tornarem a trobar algun dia! Qui sap!

-Bé, ara me n'haig d'anar.-va dir en Marc. M'ho he passat molt bé!

-Marc! -va cridar la mare- no t'entretenguis, que es farà fosc aviat i encara hem d'arribar a la nostra nova casa! – Amb qui parlaves? Vinga!, que farem tard.

-Valèria, fes-te càrrec del Marc, que tenim pressa!- Va vinga, anem!-

-Sí senyora, estic amb ell.

-Júlia, esteu tots a punt? El carro ja ens espera.- va dir el pare dirigint-se a la seva dona. L'Ulisses es va quedar mirant en Marc i els seus pares mentre desembarcaven, i va pensar en la sort que tenia aquell noi de pertànyer a una família tan important i tan rica. Si ell pogués tenir tants diners, qui sap com seria la seva vida!

La Valèria es va fixar amb l'expressió dels ulls clars de l'Ulisses. Era una mirada misteriosa